Downloaded via the EU tax law app / web

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

7 päivänä huhtikuuta 2016 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Arvonlisävero – SEU 4 artiklan 3 kohta – Direktiivi 2006/112/EY – Maksukyvyttömyys – Velkojien sopimukseen perustuvaa velkajärjestelyä koskeva menettely (akordimenettely) – Arvonlisäverosaatavien maksaminen osittain

Asiassa C-546/14

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunale di Udine (Udinen alioikeus, Italia) on esittänyt 30.10.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 28.11.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Degano Trasporti Sas di Ferruccio Degano & C., selvitystilassa,

Pubblico Ministero presso il Tribunale di Udinen

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Ileši? sekä tuomarit C. Toader, A. Rosas, A. Prechal ja E. Jaraši?nas (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Degano Trasporti Sas di Ferruccio Degano & C., selvitystilassa, edustajanaan avvocato P. Bregalanti,

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato G. De Bellis,

– Espanjan hallitus, asiamiehenään A. Gavela Llopis,

– Euroopan komissio, asiamiehinään F. Tomat, A. Caeiros ja L. Lozano Palacios,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.1.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEU 4 artiklan 3 kohdan ja yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1; jäljempänä arvonlisäverodirektiivi) tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa selvitystilassa oleva Degano Trasporti Sas di Ferruccio Degano & C. (jäljempänä Degano Trasporti) on jättänyt Tribunale di Udinelle (Udinen alioikeus, Italia) akordihakemuksen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a, c ja d alakohdan mukaan arvonlisäveroa on suoritettava verovelvollisen tässä ominaisuudessaan jäsenvaltion alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta ja palvelujen suorituksesta sekä tavaroiden maahantuonnista.

4 Arvonlisäverodirektiivin 250 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Verovelvollisen on annettava arvonlisäveroilmoitus, jossa on kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen syntyneen verosaatavan määrän ja suoritettavien vähennysten määrän toteamiseksi, mukaan lukien tätä veroa ja näitä vähennyksiä koskevien liiketoimien sekä vapautettujen liiketoimien kokonaisarvo, jos se on tarpeen veron määräytymisperusteen toteamiseksi.”

5 Arvonlisäverodirektiivin 273 artiklan ensimmäisen kohdan sanamuoto on seuraava:

”Jäsenvaltiot voivat säätää muista arvonlisäveron kannon oikean toimittamisen varmistamiseksi ja petosten estämiseksi välttämättöminä pitämistään velvollisuuksista, ellei yhdenvertaisen kohtelun noudattamisesta verovelvollisten suorittamien jäsenvaltion sisäisten ja jäsenvaltioiden välisten liiketoimien välillä muuta johdu, ja jos nämä velvollisuudet eivät aiheuta rajanylitykseen liittyviä muodollisuuksia jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.”

Italian oikeus

6 Konkurssin, akordin, valvotun hallinnon ja selvitystilan sääntelystä 16.3.1942 annetun kuninkaan asetuksen nro 267 (Regio Decreto n° 267 recante ”Disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell’amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa”; GURI nro 81, 6.4.1942), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä konkurssilaki), 160 §:ssä ja sitä seuraavissa pykälissä säädetään akordimenettelystä.

7 Tässä menettelyssä, jolla pyritään välttämään konkurssiin asettaminen, kriisi? tai maksukyvyttömyystilassa oleva elinkeinonharjoittaja ehdottaa velkojilleen varallisuutensa asettamista käytettäväksi etuoikeutettujen saatavien suorittamiseksi kokonaan ja etuoikeudettomien saatavien suorittamiseksi osittain. Akordissa voidaan kuitenkin määrätä, että suoritus on tiettyjen etuoikeutettujen saatavaryhmien osalta osittainen, mikäli riippumaton asiantuntija vakuuttaa, ettei näille saataville saataisi parempaa suoritusta siinä tapauksessa, että elinkeinonharjoittaja asetettaisiin konkurssiin.

8 Akordimenettely, jossa syyttäjäviranomainen on mukana, saatetaan vireille elinkeinonharjoittajan toimivaltaiseen tuomioistuimeen jättämällä hakemuksella. Kyseinen tuomioistuin lausuu aluksi hakemuksen tutkittavaksi ottamisesta tarkistettuaan ensin, että laissa säädetyt akordia koskevat edellytykset täyttyvät. Seuraavaksi niitä velkojia, joiden saatavia velallinen ei ehdota suoritettavaksi täysimääräisesti, kehotetaan äänestämään akordiehdotuksesta, joka niiden velkojien on hyväksyttävä, joiden saatavat muodostavat enemmistön äänestykseen hyväksyttyjen velkojien saatavien kokonaismäärästä. Mikäli tämä enemmistö saavutetaan, tuomioistuin vahvistaa lopuksi akordin sen jälkeen, kun akordiehdotusta mahdollisesti vastustaneiden velkojien vastalauseet on käsitelty ja kun se on mahdollisesti

tarkistanut uudelleen, että laissa säädetyt edellytykset täyttyvät. Näin vahvistettu akordi sitoo kaikkia velkojia.

9 Konkurssilain 182 ter §:ssä, jonka otsikko on ”verovelkojen järjestäminen”, säädetään lisäksi, että tämän lain 160 §:ssä tarkoitetussa suunnitelmassa velallinen voi ehdottaa veroviranomaisten verojen ja liitännäisvaateiden sekä pakolliseen sosiaaliturvajärjestelmään kuuluvien laitosten maksujen ja liitännäisvaateiden osittaista maksamista ja/tai niiden maksamisen lykkäystä etuoikeudettomien saatavien määrän osalta, vaikka niitä ei olisi kirjattu verorekisteriin, lukuun ottamatta Euroopan unionin omiin varoihin kuuluvia veroja. Velallisen ehdotuksessa voidaan kuitenkin arvonlisäveron ja tehtyjen mutta maksamatta olevien pidätysten osalta esittää ainoastaan maksun lykkäämistä.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

10 Degano Trasporti jätti 22.5.2014 hakemuksen ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen akordimenettelyyn hyväksymiseksi. Se mainitsi olevansa kriisitilassa ja halusi siten realisoida varallisuutensa suorittaakseen kokonaisuudessaan tiettyjen etuoikeutettujen velkojien saatavat ja maksaakseen tietyn prosenttiosuuden veloistaan etuoikeudettomille velkojille ja tietyille alemmalla etuoikeussijalla oleville velkojille, jotka sen mukaan eivät kuitenkaan voisi saada saataviaan takaisin kokonaisuudessaan, jos konkurssimenettely toteutettaisiin. Viimeksi mainittujen saatavien joukossa on arvonlisäverovelka, jonka Degano Trasporti ehdottaa maksettavaksi osittain kytkemättä tätä ehdotusta kuitenkaan verovelkojen järjestämisestä sopimiseen.

11 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, jonka on lausuttava Degano Trasportin hakemuksen tutkittavaksi ottamisesta, toteaa muun muassa, että konkurssilain 182 ter §:ssä kielletään verovelkojen järjestämisen yhteydessä sopimasta valtion arvonlisäverosaatavien, joita pidetään 19. etuoikeussijalla olevina saatavina, osittaisesta maksamisesta ja että siinä sallitaan ainoastaan näiden saatavien porrastettu maksaminen.

12 Se toteaa, että Corte suprema di cassazionen (kassaatiotuomioistuin, Italia) oikeuskäytännön mukaan tätä kieltoa sovelletaan kaikkiin tilanteisiin, vaikka se onkin mainittu konkurssilain 182 ter §:ssä, jossa säädetään verovelkojen järjestämisestä, eikä siitä voida poiketa edes akordiehdotuksen yhteydessä. Viimeksi mainitun tuomioistuimen mukaan tällainen kansallisen oikeuden tulkinta seuraa unionin oikeudesta, etenkin SEU 4 artiklan 3 kohdasta ja arvonlisäverodirektiivistä, sellaisina kuin niitä on tulkittu tuomiossa komissio v. Italia (C-132/06, EU:C:2008:412), tuomiossa komissio v. Italia (C-174/07, EU:C:2008:704) ja tuomiossa Belvedere Costruzioni (C-500/10, EU:C:2012:186).

13 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kuitenkin, estääkö unionin oikeudessa jäsenvaltioille asetettu velvollisuus toteuttaa kaikki tarpeelliset lainsäädännölliset ja hallinnolliset toimenpiteet arvonlisäveron täysimääräiseksi perimiseksi tosiasiassa sen, että turvaudutaan kollektiiviseen velkomusmenettelyyn, joka ei ole konkurssimenettely ja jossa maksukyvytön yrittäjä realisoi koko varallisuutensa velkojiensa saatavien suorittamiseksi sekä ehdottaa suorittavansa arvonlisäverovelkansa ainakin siihen määrään asti, jonka hän suorittaisi konkurssissa.

14 Tribunale di Udine (Udinen alioikeus) on näin ollen päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko SEU 4 artiklan 3 kohdassa vahvistettuja periaatteita ja arvonlisäverodirektiivin säännöksiä, sellaisina kuin niitä on tulkittu tuomiossa komissio v. Italia (C-132/06, EU:C:2008:412), tuomiossa komissio v. Italia (C-174/07, EU:C:2008:704) ja tuomiossa Belvedere Costruzioni (C-500/10, EU:C:2012:186), tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle oikeussäännölle

(käsiteltävässä asiassa siis konkurssilain 162 ja 182 ter §:stä omaksutulle tulkinnalle), jonka nojalla voidaan hyväksyä akordiehdotus, jossa esitetään velallisen varallisuuden realisoinnin ohessa sitä, että valtion arvonlisäverosaatava suoritetaan vain osittain, kun verovelkojen järjestämismenettelyyn ei ole turvauduttu eikä mainitun saatavan osalta voida olettaa – riippumattoman asiantuntijan antaman vakuutuksen ja tuomioistuimen suorittaman muodollisen tarkastuksen jälkeen –, että konkurssimenettelyn avulla mainitusta saatavasta maksettaisiin suurempi osa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa esittäneensä esillä olevan ennakkoratkaisupyynnön sen käsiteltäväksi saatetun hakemuksen tutkittavaksi ottamista koskevan tarkastelun vaiheessa, kun taas akordimenettelyn varsinainen oikeudenkäyntivaihe alkaa vasta tällaisen akordin hyväksymisen jälkeen, jolloin vähemmistövelkojat voivat vastustaa sitä, minkä johdosta on aluksi todettava, etteivät nämä seikat ole esteenä unionin tuomioistuimen toimivallalle tutkia nyt käsiteltävä ennakkoratkaisupyyntö.

16 Kansalliset tuomioistuimet voivat nimittäin pyytää unionin tuomioistuimelta ennakkoratkaisua silloin, kun niissä on vireillä oikeusriita ja kun niissä vireillä olevan menettelyn tarkoituksena on ratkaisun antaminen tuomiovaltaa käyttäen (tuomio Grillo Star Fallimento, C-443/09, EU:C:2012:213, 21 kohta ja tuomio Torresi, C?58/13 ja C-59/13, EU:C:2014:2088, 19 kohta), ja niiden yksinomaiseen toimivaltaan kuuluu päättää siitä, mikä on sopivin aika ennakkoratkaisukysymyksen esittämiseen unionin tuomioistuimelle (ks. vastaavasti tuomio X, C-60/02, EU:C:2004:10, 28 kohta ja tuomio AGM-COS.MET, C-470/03, EU:C:2007:213, 45 kohta).

17 Unionin tuomioistuin on näin ollen toimivaltainen tutkimaan nyt käsiteltävän ennakkoratkaisupyynnön, vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittikin pyynnön sen käsiteltäväksi saatetun hakemuksen tutkittavaksi ottamista koskevan yksipuolisen tarkastelun vaiheessa; hakemuksessa vaaditaan aloittamaan akordimenettely, jonka tarkoituksena on – mikäli se voidaan aloittaa – tämän tuomion 8 kohdassa mainituista kansallisista menettelysäännöistä ilmenevällä tavalla syyttäjäviranomaisen läsnä ollessa annettavan ratkaisun antaminen tuomiovaltaa käyttäen sen jälkeen, kun tuomioistuin on käsitellyt mahdolliset vähemmistövelkojien vastalauseet.

18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä sitä, ovatko SEU 4 artiklan 3 kohta ja arvonlisäverodirektiivin 2 artikla, 250 artiklan 1 kohta ja 273 artikla esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jota tulkitaan siten, että maksukyvytön elinkeinonharjoittaja voi jättää tuomioistuimeen – jotta hän voisi varallisuutensa realisoimalla kattaa velkansa – akordimenettelyn aloittamista koskevan hakemuksen, jossa hän ehdottaa arvonlisäverovelan maksamista vain osaksi osoittamalla riippumattoman asiantuntijan antaman asiantuntijalausunnon avulla, ettei tälle velalle saataisi parempaa suoritusta, jos mainittu elinkeinonharjoittaja asetettaisiin konkurssiin.

19 Tässä yhteydessä on muistutettava, että arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan, 250 artiklan 1 kohdan ja 273 artiklan sekä SEU 4 artiklan 3 kohdan mukaan jäsenvaltioilla on velvollisuus toteuttaa kaikki lainsäädännölliset ja hallinnolliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että arvonlisävero kannetaan täysimääräisesti niiden alueella (tuomio komissio v. Italia, C-132/06, EU:C:2008:412, 37 kohta; tuomio Belvedere Costruzioni, C-500/10, EU:C:2012:186, 20 kohta; tuomio Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 25 kohta ja tuomio WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, 41 kohta).

20 Jäsenvaltioiden on yhteisen arvonlisäverojärjestelmän puitteissa taattava, että verovelvollisille asetettuja velvollisuuksia noudatetaan, ja niillä on tässä yhteydessä tiettyä

liikkumavaraa erityisesti siinä, millä tavoin ne käyttävät käytettävissään olevia keinoja (tuomio komissio v. Italia, C-132/06, EU:C:2008:412, 38 kohta ja tuomio Belvedere Costruzioni, C-500/10, EU:C:2012:186, 21 kohta).

21 Kyseistä liikkumavaraa rajoittaa kuitenkin velvollisuus taata unionin omien varojen tehokas kantaminen ja velvollisuus siihen, ettei näin luoda merkittäviä eroja verovelvollisten kohtelussa, olipa kyse kohtelusta yhdessä jäsenvaltiossa tai koko unionin alueella. Arvonlisäverodirektiiviä on tulkittava yhteiseen arvonlisäverojärjestelmään erottamattomasti kuuluvan verotuksen neutraalisuuden periaatteen mukaisesti, ja siten samanlaisia liiketoimia suorittavia taloudellisia toimijoita ei saada kohdella arvonlisäverotuksessa eri tavalla. Tätä periaatetta on noudatettava kaikissa arvonlisäverotusta koskevissa jäsenvaltioiden toimissa (ks. vastaavasti tuomio komissio v. Italia, C-132/06, EU:C:2008:412, 39 kohta; tuomio komissio v. Saksa, C-539/09, EU:C:2011:733, 74 kohta ja tuomio Belvedere Costruzioni, C-500/10, EU:C:2012:186, 22 kohta).

22 Unionin omiin varoihin kuuluvat Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 7.6.2007 tehdyn neuvoston päätöksen 2007/436/EY, Euratom (EUVL L 163, s. 17) 2 artiklan 1 kohdan mukaan muun muassa tulot, jotka kertyvät yhdenmukaisen verokannan soveltamisesta yhdenmukaistettuun arvonlisäveron määräytymisperusteeseen, joka on määritetty unionin sääntöjä noudattaen. Arvonlisäverotulojen kantaminen sovellettavan unionin oikeuden mukaisesti ja vastaavien arvonlisäveroon perustuvien omien varojen tulouttaminen unionin talousarvioon liittyvät suoraan toisiinsa, koska kaikista puutteista arvonlisäverotulojen kantamisessa aiheutuu mahdollisesti arvonlisäveroon perustuvien omien varojen määrän väheneminen (tuomio Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Näiden seikkojen perusteella on tutkittava, onko sen hyväksyminen, että maksukyvytön elinkeinonharjoittaja maksaa arvonlisäverosaatavan osittain pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa lainsäädännössä säädetyn kaltaisen akordimenettelyn yhteydessä, vastoin jäsenvaltioiden velvollisuutta varmistaa sekä arvonlisäveron täysimääräinen kantaminen niiden alueella että unionin omien varojen tehokas kantaminen.

24 Tältä osin on todettava, kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 38–42 kohdassa, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kuvaileman ja tämän tuomion 6–8 kohdassa mainitun kaltaista akordimenettelyä koskevat tiukat soveltamisedellytykset, joilla pyritään takaamaan muun muassa etuoikeutettujen saatavien ja siis arvonlisäverosaatavien periminen.

25 Akordimenettely merkitsee siis ensinnäkin sitä, että maksukyvytön elinkeinonharjoittaja realisoi koko varallisuutensa velkojensa kattamiseksi. Mikäli tämä varallisuus ei riitä kattamaan kaikkia saatavia, etuoikeutetun saatavan osittainen maksaminen on hyväksyttävää ainoastaan, jos riippumaton asiantuntija vakuuttaa, ettei tästä saatavasta maksettaisi suurempaa osuutta velallisen konkurssissa. Vaikuttaa siten siltä, että akordimenettelyssä on mahdollista vahvistaa, ettei asianomainen jäsenvaltio voi elinkeinonharjoittajan maksukyvyttömyyden vuoksi saada perittyä suurempaa osuutta arvonlisäverosaatavastaan.

26 Koska akordiehdotuksesta äänestävät kaikki velkojat, joille velallinen ei ehdota näiden saatavien suorittamista kokonaisuudessaan, ja koska niiden velkojien on hyväksyttävä ehdotus, joiden saatavat muodostavat enemmistön äänestykseen hyväksyttyjen velkojien saatavien kokonaismäärästä, tästä seuraa myös, että asianomaisella jäsenvaltiolla on akordimenettelyssä mahdollisuus äänestää arvonlisäverosaatavan osittaista maksua koskevaa ehdotusta vastaan, mikäli se vastustaa muun muassa riippumattoman asiantuntijan päätelmiä.

27 Jos oletetaan lopuksi, että mainittu ehdotus hyväksytään tästä vastustavasta äänestä huolimatta ja akordi on vahvistettava sitä käsittelevässä tuomioistuimessa sen jälkeen, kun kyseinen tuomioistuin on käsitellyt akordiehdotusta mahdollisesti vastustaneiden velkojien

vastalauseet, asianomaisella jäsenvaltiolla on akordimenettelyssä mahdollisuus vielä vastustaa akordia, jossa määrätään arvonlisäverosaatavan osittaisesta maksusta, ja mainitulla tuomioistuimella on mahdollisuus harjoittaa valvontaa.

28 Kun otetaan huomioon nämä edellytykset, sen hyväksyminen, että maksukyvytön elinkeinonharjoittaja maksaa arvonlisäverosaatavan osittain akordimenettelyn yhteydessä tavalla, joka ei merkitse yleistä ja valikoimatonta luopumista arvonlisäveron kantamisesta, toisin kuin ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mainitsemissa tuomiossa komissio v. Italia (C-132/06, EU:C:2008:412) ja tuomiossa komissio v. Italia (C-174/07, EU:C:2008:704) kyseessä olleet toimenpiteet, ei ole vastoin jäsenvaltioiden velvollisuutta varmistaa sekä arvonlisäveron täysimääräinen kantaminen niiden alueella että unionin omien varojen tehokas kantaminen.

29 Esitettyyn kysymykseen on näin ollen vastattava, etteivät SEU 4 artiklan 3 kohta ja arvonlisäverodirektiivin 2 artikla, 250 artiklan 1 kohta ja 273 artikla ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jota tulkitaan siten, että maksukyvytön elinkeinonharjoittaja voi jättää tuomioistuimeen – jotta hän voisi varallisuutensa realisoimalla kattaa velkansa – akordimenettelyn aloittamista koskevan hakemuksen, jossa hän ehdottaa arvonlisäverovelan maksamista vain osaksi osoittamalla riippumattoman asiantuntijan antaman asiantuntijalausunnon avulla, ettei tälle velalle saataisi parempaa suoritusta, jos mainittu elinkeinonharjoittaja asetettaisiin konkurssiin.

Oikeudenkäyntikulut

30 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEU 4 artiklan 3 kohta ja yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 2 artikla, 250 artiklan 1 kohta ja 273 artikla eivät ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jota tulkitaan siten, että maksukyvytön elinkeinonharjoittaja voi jättää tuomioistuimeen – jotta hän voisi varallisuutensa realisoimalla kattaa velkansa – akordimenettelyn aloittamista koskevan hakemuksen, jossa hän ehdottaa arvonlisäverovelan maksamista vain osaksi osoittamalla riippumattoman asiantuntijan antaman asiantuntijalausunnon avulla, ettei tälle velalle saataisi parempaa suoritusta, jos mainittu elinkeinonharjoittaja asetettaisiin konkurssiin.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: italia.